

DOPLNĚNÍ VÝROČNÍ ZPRÁVY K POSKYTOVÁNÍ INFORMACÍ ZA ROK 2016

– informace podle § 18 odst. 1 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 293/2015-46 ze dne 25. února 2016 – zamítnutí kasační stížnosti ERÚ proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 A 26/2014-49 ze dne 3. prosince 2015, jímž bylo rozhodnutí ERÚ o odmítnutí žádosti o informace zrušeno:

„Důvody pro odmítnutí poskytnutí žádané informace žalovaný spatřoval v tom, že požadovanou informaci nemá a nemá ani povinnost ji mít. Dle názoru žalovaného jde o informace, které vůči němu mají povahu relativně neexistujících informací (tj. informací, které nemá povinný subjekt, ale které mohou jinak existovat u jiného subjektu). Dle žalovaného jediné společnost (...), která zpracovala *Audit Procesu nastavení výkupních cen fotovoltaické energie*, může vědět, jaké z podkladů předložených žalovaným pro svůj audit skutečně použila a jaké nikoli. Stěžovatel však tvrdí, že takovou informaci nemá a nemá ani povinnost ji mít.

Nejvyšší správní soud argumentaci stěžovatele nepřisvědčil. Zcela v souladu s krajským soudem lze uvést, že stěžovatel musel podklady, které předával zpracovateli auditu, mít. Jinak by mu je ani předat nemohl. V rozhodnutí o rozkladu ze dne 3. 2. 2014 ani v kasační stížnosti se výslovně neuvádí, že by stěžovatel podklady, které předal zpracovateli auditu, již neměl.

Stěžovatel však poukazuje na to, že nedokáže určit, které z poskytnutých dokumentů zpracovatel auditu pro své závěry skutečně použil a které konkrétní dokumenty spadají pod označení kalkulace výkupních cen, studie Českého vysokého učení technického či záznamy komunikace a podklady k procesu nastavení výkupních cen. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem v tom, že v návaznosti na podanou žádost o informaci stěžovatel neměl pátrat po tom, které z poskytnutých podkladů zpracovatel auditu skutečně využil pro své závěry, a které nikoli. To je z hlediska žádosti zcela irelevantní otázka. V daném ohledu lze poukázat kromě samotné žádosti o informace též na rozklad ze dne 22. 11. 2013, kde žalobce zdůraznil, že: *„nesměřoval svoji žádost na informace, které z (ERÚ poskytnutých informací) zpracovatel auditu skutečně použil, nýbrž na informace, které ERÚ zpracovateli auditu poskytnul.“*

Nejvyšší správní soud naopak zastává názor, že stěžovatel měl z okruhu podkladů, které předal zpracovateli auditu, vybrat ty, jejichž obsah vyhovuje popisu v žádosti, a to bez ohledu na to, zda je zpracovatel auditu pro své závěry využil či ne (...).“

„Formulace žádosti vymezila okruh požadovaných informací podle dvou objektivních hledisek, která mají být splněna kumulativně: 1) jako podklady předané zpracovateli auditu a 2) podle jejich obsahu. Zhodnocení těchto dvou hledisek není vázáno na názor zpracovatele auditu, Nejvyšší správní soud proto nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že jen zpracovatel auditu může rozklíčovat, jaké konkrétní dokumenty pod tyto kategorie spadají.“

Soud uložil správnímu orgánu povinnost uhradit **náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč.**